

Aquells festivals on ni el públic ni el músic són un número més

El periodista Luis Benavides reivindica al llibre «Actitud. Vida en los minifestivals» les cites autogestionades inspirat per experiències com l'Actitud Fest de Vidreres i el Sant Feliu Fest

La idea, explica Benavides, va néixer gràcies a Macrominifestivales. El agujero negro de la música (Península, 2023), l'assaig en què el també periodista Nando Cruz radiografiava, amb ull crític, la festivalització de la cultura. «Mentre el llegia pensava que hi ha una realitat paral·lela a tot això, que funciona completament al marge i que cal visibilitzar i reivindicar, i jo en tenia un exemple molt a prop, l'Actitud Fest de Vidreres, perquè excepte a la primera, no he faltat a cap edició i he acabat coneixent bé la sala de màquines de l'associació Soroll, l'entitat organitzadora», explica. L'editor el va convidar a obrir el focus a altres cites dedicades al punk, el rock, l'indie i el pop de guitarres, i s'ha trobat, explica, un circuit de festivals creats des de la base, cadascun en un context concret, però amb molts punts en comú, començant per la manca de competència entre ells. «A ningú se li acudiria trucar a un macrofestival i demanar que te'n recomanin un altre, però aquí són directament ells que t'animen a contactar-ne més: entre ells es reconeixen, s'admiren i treballen en xarxa, muntant petites gires per atreure bons grups i abaratir costos», resumeix. Per què neixen aquests minifestivals? «En molts casos, de la manca d'oferta. Hi ha un punt d'egoisme ben entès, el muntar per portar les bandes que tu vols veure a prop teu i per compartir-les», explica l'autor, que posa l'exemple del Sant Feliu Hardcore Fest. «Agus Segura, un dels seus impulsors, sempre remarca que l'Atzavara Club, on comença tot, era un grup de joves molt ampli i el seu combustible era l'avorriment, perquè a Sant Feliu tot es concentrava a l'estiu», recorda sobre un festival, ara ja desaparegut, que va passar de vendre 200 tiquets a 2.000 i que, gràcies al vincle amb la discogràfica BCore, va aconseguir que una part important de la rica escena de hardcore i punk-rock de Washington passés per la Costa Brava. El cas del Sant Feliu Hardcore Fest —més endavant, Sant Feliu Fest— és paradigmàtic, perquè va viure alts i baixos i canvis de seu —l'antic escorxador, el port...—, però va aconseguir una important claca de seguidors i alguns van acabar copiant la iniciativa al seu poble, com expliquen al llibre Alfred Alegre i Marta Rabassada de l'Actitud Fest de Vidreres. El festival ganxó va desaparèixer coincidint amb els 25 anys de l'entitat mare, però va deixar positiu, recorda el periodista, perquè al seu voltant van néixer grups de música, com Bullitt, i l'Atzavara Club continua organitzant concerts. Benavides fa el símil entre la botiga de barri i la gran superfície, per comparar els minifestivals amb els gegants del sector: «En un et tracten bé, veus que hi ha un criteri i tens ganes de tornar-hi perquè cada cop et coneixen millor, i a l'altre, tot és impersonal». Una qüestió, diu, que es pot aplicar tant als espectadors com als músics que hi participen: «La banda se sent més ben cuidada perquè el negoci no està al centre i quan acaba el concert no hi ha barreres entre l'escenari i el públic». Amb tot, explica, un dels hàndicaps que més es troben aquesta mena de propostes autogestionades és la guerra de caixets: «Els festivals que comencen a despuntar veuen que hi ha grups que els demanen cobrar el mateix que en un macrofestival, i això és una guerra desigual. Encara hi ha, però, bandes que entenen que són coses diferents i que, encara que cobrin més en altres llocs, tornen als petits locals on van apostar per ells per seguir col·laborant amb el sotabosc de l'underground». Altres qüestions del dia a dia dels minifestivals són, per una banda, el dilema de si casar-se o no amb grans patrocinadors, i la relació amb l'administració, que pot anar des de la mera tolerància a petits ajuts congelats en el temps, passant per la cessió d'espais o d'algun suport per reduir despeses. «Hi ha un contrast, perquè l'administració sol ajudar el més fort en pro d'uns estudis d'impacte econòmic que, en molts casos, després és difícil de demostrar si és real», afirma l'autor de Actitud. Vida en los minifestivales. Lamenta, a més, que hi ha cada cop més públic, sobretot joves, que no entén la música fora de Spotify i d'un gran festival. «Els macrofestivals són espais en què la música no és el més important, sinó un punt

de trobada on s'ha de ser perquè si no t'estàs perdent coses. M'agradaria que si algun d'aquests joves llegís el llibre, provés d'anar a algun dels festivals que hi surten, i segurament repetiria, perquè t'hi trobes una comunitat de gent desconeguda, però que podria ser amiga teva, perquè tots parreu el mateix idioma».

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/02/15/aquells-festivals-on-public-music-126838816.html>